

φαντάζεσθε σήμεραν ὅτι ἔχετε τὸ ἀδικαιολόγητον δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεσθε μὲ ὑπεροφίαν;

Τὸ ἀνωτέρω σπουδαῖον ἱστορῆμα ἀπαντήσαντες εἰς γαλλικὸν σύγγραμμα τῆς τότε ἐποχῆς, δύο τινὰ ἐξ αὐτοῦ διδασκόμεθα πρῶτον, ὅτι ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος πατὴρ ἐφάνη ὡς προμαντεύων τὴν μετ' ὀλίγον ἐπελθούσαν Γαλλικὴν καταστροφὴν, καὶ τὰς περιπετείας τῶν τέκνων του εἰς τὰς ὁποίας νοθεύων τὰ προδιέθετε· δεύτερον, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην χωριστὰ ληξιαρχικά βιβλία διὰ τοὺς ἡγεμονικοὺς αἰκούς, ὡς ἡμεῖς ἠξιώσαμεν ἐσχάτως νὰ πλάσωμεν. Αναφέρεται δὲ μόνον τὸ πρωτόκολλον γνησιότητος τῆς γεννήσεως τῶν πριγκίπων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων τιμαριωτικά διαδοχῆς δικαιώματα, ὑπογραφόμενον ἀντὶ συμβολαιογράφου ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως καὶ ὠρισμένων ἄλλων μεγιστάνων, οἵτινες παρευρισκόμενοι μετὰ τῆς μαίας ἐν καιρῷ τοῦ τοκετοῦ, ὑπετιθετο ὅτι ἐβλεπον ἐξεργόμενον ἐκ τῆς κοιλίας τῆς ἡγεμονίδος τὸ ἑρέφος, τοῦ ὁποίου τὴν τοιαύτην γνησιότητα ἐμαρτύρουν διὰ τῆς ὑπογραφῆς των.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἦλθες, κ' ἡ μοῦτά μου πιστὴ ταχίως ἐπὶ ἀνῆλθεν.
Ἦλθες κ' ἐπῆλθε μετὰ σοῦ ἐλπίς παρηγορίας.

Ἦλθες καὶ τῆς καρδίας μου ὁ μαρσμός παρῆλθε,
Καὶ τοὺς παλμούς· αἰσθάνεται τῆς πρώτης ἡλικίας.

Καὶ ἂν, ὦ φίλ', ἡ τρυφερὰ καρδίᾳ σου ποθήσῃ
Τὴν ἀδελφὴν καρδιαντὴς τῶν παιδικῶν σου χρόνων,
Καὶ ἐπ' αὐτῆς διὰ παντός θελήσῃ ν' ἀκουμβήσῃ,
"Ὡ! τότε ἔλθῃ πλησίαν μου· ὦ! μὴ μ' ἀφήσῃς μόνον.

Ἐλθῆ, δὲ, βράσανος κατέστη ἡ ζωὴ μου·
Μακρὰν σου εἶνε δι' ἐμὲ ὁ κόσμος ἐρημία.
Καὶ ὡς σκιὰ μ' ἀκολουθεῖ, ὡς ψυχικὴ τροφή μου,
παντοῦ ἡ δυστυχία.

Ἄν ὁμωστόπου μακρυνοὺς καὶ πάλιν κατοικήσῃς,
Κ' ἐμὲ ἐνταῦθα, φίλη μου, ἐγκαταλείψῃς μόνον,
Μητὰς στιγμὰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας λησμονήσῃς,
Ῥίπτῃς κ' ἐδῶ τὸ βλέμμα σου καὶ σέναζε μὲ πόνον.

Ἄς περυγίξῃ πρὸς στιγμὴν ἐνίοτε ὁ νοῦς σου
Ἐδῶ εἰς νύκτας θερινὰς εἰς νύκτας ἄνευ σκότους
Κ' ἂς σ' ἐνθυμίζῃ ἡ ἀγνὴ πνοὴ τοῦ στεναγμοῦ σου
τοὺς στόνους σου τοὺς πρώτους.

Μονάζουτα, ἐὰν ριφθῇς εἰς πόθους κ' ἀναμνήτῃς,
Τὴν δυσυχίαν αἰσθανθῇς ποῦ τὸν θνητὸν μαρτίζει,
Ἐὰς δάκρυ ἀνακούφισιν, ὦ φίλη, νὰ ζητήσῃς
Μὲ πῖσιν κλαῖε τὴν ψυχὴν τὸ δάκρυ τὴν ἀγνίζει.

Ἄν δ' εἰς ἀνθῶνας μόνῃ σου, Μπιμπία μου, βαδίσῃς,
Δρέψῃς ἐν ἄνθος ὀροσερὸν, ἐν ῥόδον ἢ ἐν κρίνον,
Καὶ μ' ἕνα στεναγμὸν βαθὺν, ὦ φίλη, νὰ φωνήσῃς·
Τὸ κόπτω δι' ἐκεῖνον.

Ἦ! δι' ἐσὲ ἐποίησα τοὺς σίχους μου τοὺς πρώτους
καὶ δι' ἐσὲ τοὺς σίχους μου ποιῶ τοὺς τελευταίους,
Νὰ ψάλλω μ' ἑκάμες αὐτοὺς ἐν μέσῳ μαύρου
σκότους,
Καὶ νὰ εὐρίσκω εἰς αὐτοὺς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἑλέους.

Ἀθῆναι 16 Σεβρίου 1867 ΣΟΦΙΑ Μ.

ΓΡΙΦΟΣ.

